

———— Takács Nándor

BAKONYICUM

AZ ELÁTKOZOTT ERDŐ

Miért irgalmatlan? Ez a kérdés jár fejemben, míg az ösvényen rángatja kutyáját. A feje ázik az esőben, az állat meg csak áll riadtan, és képén megjelenik az undor, mikor mellkasát simítom, hogy végre megnyugodjon. Nem szeretsz te senkit – ezt kellene mondjam, hogy a csöndnek véget vessek, és összeverekedjünk az elázott erdőben. Képzeltben megragadom a vállát – kőkemény, akár egy szobor –, s már lendül, hogy ellökjön. A kutyát sajnálom. Gazdájára nézek, s csak szótlanul toporgunk a nyirkos avaron.

ISZALAG

Az idő elkorcsosulása
a kertben: mindent
benőttek a fák, és el-
torlaszolták a kijáratokat.

Ha szóvá teszem, a ház
előtt kiabálsz velem. Véres
szemeidben mások dühe
tombol; karodba kapaszkodom,

mely összetört nemegyszer
a gyerekkor csínjaiért.
És most a füled zúg.
Visszhangzik benn az indulat,

a poklok fújtatói sívítják
indulóikat. Ördögök csalogatnak.
Követed őket ösvényeiken, izzó
lapockáik nyomában ügetve.

Én vagyok útban. Magvad,
gyűlölt lelkiismereted.
A megsavanyult élet utolsó
cseppje párolog a földön.

Kevés vagyok, és egyszerre
sok a vadonodnak. Iszalag
kúszik fel a fákra, s leveti
magát a magasból. Ott

himbálódzom a végén.
Vágj le belőle egy darabot,
és nyújtsd át az ördögöknek,
add át vele üdvözetemet.